

(המשך מעמוד 10)

רונות, שנועד בעיקר לדור הצעיר, עתיד, שבועון שמומן על-ידי חרות, נועד לדור הצעיר, בעל אופי ומגמה דומים; פנים אל פנים, שבועון דתי בי-סחתי של ח"כ יצחק רפאלי, שניסה לחקות את העולם הזה מתוך מגמה דתית; הצלח מכחינה עתונאית יותר מחבריו.

אחרי הקסל הגדול, עוד נשארו בקיוסקים שלושה שבועונים המשרתים את מפא"י, לרוע מזלם, אין תפוצתם הכוללת מגיעה לנו של השבועון המסויים ביותר במדינה, אף כי הפסדיהם הכוללים מגיעים עד קרוב למיליון ל"י לשנה, אותו מכסה הציבור בצורה גלויה או מוסתית.

אורחים

בעלת הכופים

קבוצת התלמידים רכנה בעיון על שולחן הלימודים, האזינה בדריכות להרצאה של ה- מדרין. בחוג הרעימו ברקים, גשם ולעופות ניתן ארצה, ההרצאה נגמרה, התלמידים הוציאו עפרונות, מפכו את דף הנייר, קראו בעיון את שאלות המיבחן, החלו לענות עליהן.

הזמן המוקצב למתן התשובות עבר, הי תלמידים יצאו מהכיתה, כל אחד קיבל

צנחנית ינוביצ'י פגש את האשה, בשמיים

חבילה, ארו אותה בקסדות וניגש למיבחן השני; התלמידים עלו למטוס קטן, קשרו את עצמם היטב למצנחים אשר היו בח' בילות, העיפו מבט אחרון בפני חבריהם לכיתה.

המשלח קרא: "היכונו" אור אדום נדלק, זיקלין, התלמידה השחרחרת בת ה-20, צעדה קדימה, זינקה לחלל האוויר, לחצה על לחצן שעון הסטופר.

רק כאשר הסטופר הראה על 20 שניות, בהן היא ירדה במהירות עצומה ארצה, משכה בחזרה בחבל, פתחה את המצנח, זיקלין ינוביצ'י צנחה צנחה חופשית רא שונה.

בסך הכל 50 צניחות. מאותו יום, בו גמרה זיקלין את קורס הצניחה בעירה גרינובל שבצרפת, הספיקה לבצע עוד 50 צניחות חופשיות, ואף הגיעה להישגים נאים. השבוע נרשמה הצעירה היהודיה הי ביישנית והחיננית, שהגיעה ארצה וגרה זמ- גית בקיבוץ השומר-הצעיר הוורע, למוע- דון הצניחה הכומתה האדומה, שנוסד על- ידי משוחררי יחידות הצנחנים של צה"ל. סימרה זיקלין: "אני נמפחדת כלל מ- צניחות. כי כשמתגברים על הפחד באופן אישי, זה נעים מאוד לצנות." זיקלין, הי רואה בצניחותיה דבר רגיל, לא הבינה תחילה מדוע רוצים לכתוב עליה בעתון, אמרה בבישנות: "מה פתאום לכתוב מאמר עלי? צנחתי עד עכשיו בסך הכל כ-50 צניחות. לא עשיתי שום דבר מיוחד, מה יש - בצרפת צונחות מאות בנות באופן קבוע, ואף אחת לא כותב עליהן בעתון. וכאן חושבים שזה מייודע-מה לצנות." זיקלין עדיין לא יודעת, אם תישאר לצ-

מיתות בישראל. אולם אפילו כאשר לא היה קיים מועדון הכומתה האדומה, לא יכלה לחתר על תחביבה העיקרי, ביצעה מיספר צניחות במסגרת רשמית של צה"ל. זיקלין העגלגלה, בעלת הקומה הממוצעת והעינים הביישניות, כבר הספיקה להשתתף במספר התחרויות. היא יכולה להגיע ל- הישגים מצוינים, אמר עליה שמעון צחור, אבי הצניחה החופשית בישראל ומייסד מועדון הכומתה האדומה, אבל עדיין לא ניתנו לה האפשרויות המתאימות לאימון גיה. הצענו לה שתישאר בארץ, תתאמן איתנו לקראת אליפות העולם, והיא קיב- לה הצעה זו בהתלהבות. השבוע, כאשר נערך בבית האורח ב- רמת-גן כנס ראשון לצנחנים משוחררים, נתברר כי זיקלין ינוביצ'י לא תוכל בכל זאת להתקבל כחברה במועדון, בו יוכלו להשתתף רק משוחררי יחידות הצנחנים של צה"ל. החליטה זיקלין: "לא איכפת לי. העיקר שיתנו לי קצת לצנות."

חקירות

מי מעונין לביים?

דרכים רבות הומצאו על ידי צמרת המשטרה כדי לשטש את עקבות החוטפים של אלי תבור. גורמים חשובים, אך גם חריגים, עזרו להם מאחורי הקלעים. הם דאגו להפצת שמעות שונות - ביניהן כי תבור נחטף על-ידי חברי קיבוץ, או על- ידי יחידה צבאית. אולם השבוע הגיע מנגנון זה, בעזרת המשטרה, לשיא חדש של תעמולת-שטוש.

הודיעו העיתונים בתמימות: "עתונאי נחטף בלב תל-אביב. נסתבר כי צעיר נכנס לחנות אינור, הציג את עצמו ככתב חרות. לפתע ניגשו אליו שני אלמונים, תפסוהו בכוח, הכניסוהו לגיפ, עוברים ושבים הבחינו במאורע, שקרה לאור היום בלב חנות המינה, אף ציינו את מספר המכונית, מיהרו למסור למשטרה את תאורה ותאור החוטפים שפעלו ללא כל סתרה ולאור היום.

משטרת ישראל פעלה במרץ בלתי-מצוי. תוך שעות מעטות ידעה כבר למי שייך הגיפ, מי שכר אותו, ומי אירגן את החטיפה. פתרון התעלומה: שלושה חיילים ממערכת במחנה-גדודי-בימו את החטיפה, בידיעת העורך, לצורך כתבה שעמדה להת- פרסם בעתונם.

הסיף דובר המשטרה, יעקוב גאש, ב- צדקנות: "פרשה זו באה ללמדנו שחטיפה, אפילו אם היא מבוימת, מסוגלת המשטרה לגלות אותה במהירות."

השאלה השלישית. הפרשה התמוהה כולה עוררה כמה שאלות, לא פחות תמוהות:

● איך יצאו חיילים, באישור מפקדם, לבצע עבירה פלילית חמורה כמו ביום פשע?

● מה היתה כוונת גאש בהודעתו - ועל מה הוא רמז?

המסקנה הסבירה היחידה: מישהו מעונין לביים חטיפות מגוחכות, כדי ליצור ב- ציבור את הרשם שביום חטיפות לצרכים עתונאיים הוא ענין שבשיגרת עבודת מערכת עתון.

רק לשאלה אחת עדיין אין תשובה, למרות מאמציו הוריונים של גאש ושולחיו: אם המשטרה כל-כך זריזה, מדוע לא נת- גלו עד היום הזה האנשים שביצעו את העבירה בפרשת תבור, אף שעבר זמן רב הרבה יותר מאשר השעות המעטות שהיו דרושות למשטרה לגילוי החוטפים במקרה זה?

דרכי אדם

הדייר רוצה לישון

מהרגע הראשון בו נכנס דויד הכהן לדי- רתו החדשה בתל-אביב, לא התלהב במיוחד מהרעיון ששכניו יהיו משרדי תה"ל.

בניין הענק המפואר, אשר בצפון תל- אביב, נבנה ותוכנן מלכתחילה כבניין מגו- רים. תה"ל, אשר רכשה את הבניין כשעמד כבר על שלושת קומותיו, נאלצה להרוס את הקירות הפנימיים, לשנות את מערכת האינסטלציה ומערכת החשמל, כדי לתאמו לצרכים משרדיים.

לאחר ימים מספר ערך הכהן סיור-נימוסים אצל שכניו החדשים. הוא התענין במיוחד (המשך בעמוד 14)

החיות

פיבוש אנגלשטיין, כפי שצולם בביתו בנתניה, ארבעה ימים אחרי ביצוע השוד הסודר במשרדי חברת יהלומי הנגב. אנגלשטיין הוא חותנו של סוחר היהלומים צבי אורנשטיין, שנעלם מן הארץ. הוא גם שותפו באותה עסקה, שהסתיימה בהיעלם של יהלומים בשווי 85 אלף דולר שעמדו להימכר, כביכול, לסוחר אמריקאי.

שרה ימים אחרי שהסתיימה החקיר- רה המשטרתית בפרשת שוד היהלור- מים הענק במשרדי חברת יהלומי הנגב ב- תל-אביב, החלה פרשת התביעות הכספיות. פנו מיד לחברת הביטוח וקבלו את דמי הפוליסה שלכם, תבעו הסוחרים והמתח- כים, שהפקידו את יהלומיהם בערך כללי של שמונים וחמישה אלף דולר, בידיהם של צבי (הרמן) אורנשטיין וחותנו פיבוש אנגלשטיין. היכן הכסף? המשיכו הנושאים לתבוע את עורך-דכושם משני הגשודים, ששמרו על שתיקתם.

אנגלשטיין ואורנשטיין לא שמו לב לת- ביעות. סגורים ומסוגרים בשלוש החתי- לות הנאות והאיננות של בני משפחתם, בפרדס הגדול ליד נתניה, הרגישו את עצמם מחוטפים מנושיהם ומן המשטרה כאחד. מש- מלאו חמישה חודשים ליום השוד הגדול (העולם הזה 1031), ליחה צבי אורנשטיין את אשתו וילדיו לשדה-התעופה בלוד. הם נוסעים בלגיה, לביקור, הסביר.

זרם חשמלי עבר בין הנושים בבורסה. "אורנשטיין מתכוון לברוח", עברה האזעקה מסוחר לסוחר, "צריך לעשות משהו". הסוחרים נאלצו לעשות הכל בעצמם: המשטרה לא הראתה אפילו את הסימן ה- קל ביותר, שהיא מתכוונת להושיט את זורתה למניעת יציאתו של אורנשטיין מן הארץ. בתביעה אורחית שהוגשה לבית-המש- פט המחוזי בתל-אביב, תבע הסוחר אלתר איינוברג, ממנו לקחו אורנשטיין ואנגל- שטיין יהלומים בסכומים גדולים מאוד, ל- חחרים את דרכניהם של הגשודים. השו- פט המחוזי ד"ר יוסף לם נענה לבקשה. פקד בית-המשפט נעל את שני הדרכונים בארון ברזל, והסוחרים נשמו לרחחה. בשבוע שעבר, בעוד מועד התביעות ה- משפטיות נגד חברת יהלומי הנגב מתקרב והולך, נטרפה שוב נשמתם של הנושים הרבים. "ראיתי את אורנשטיין בבריטל", סיפר בהתרגשות הסוחר דרדיגמן, שהגיע מבלגיה. "אני משוכנע שזה היה הוא." מנהלי הבורסה, שרק לפני ימים אחדים החליטו לגרש את אורנשטיין וחותנו מ- שורות סוחרי היהלומים המאורגנים, ולמ- נוע מהם בדרך זו מלעסוק בענף, הוציקו את המשטרה. שוטר נתגיית נשלח לברר אם אורנשטיין נמצא בביתו. הוא יחזור מיד, הבטיח אביו, הסוחר ישראל אורנ- שטיין, השוטר חיכה. למחרת, חזר סוחר אחר מבריטל: "ראיתי את אורנשטיין ב- בלגיה", אישר את החדשה.

***

בסקין הדמויני

יהלומים, יהלומים! סוכריות-יצוא "מאמריקה" למילמ החולה צבי אורנ- שטיין במיטתו, בחדר מקרי-אסון של בית- החולים חדטה בתל-אביב. בחוץ, ליד דלת החדר, רשם השוטר שהפקד לשמרו כל אחרי שמעות אחדות, ישב אותו חולה לפני שולחנם של חוקרי הנפה הצפונית בתל-אביב, יחד עם ראשי הענף הפלילי של המחוז וקציני המטה הארצי. מכרתי

אורנשטיין

האיש המבוקש, כפי שהוא משתקם בציי- לוס שבתוך דרכונו. חזרכונו הוחרם בשעתו. לחוקרים לא היה כנראה ספק כי סיפורו של אורנשטיין הוא עורבא פרת. גם הי תוצאות של הבדיקה המעבדתית של מיץ הקיבה, שנשאב מאורנשטיין עת נמצא מת- עלף, העידו כי הסוחר הבלתי-זיהור מצץ את הסוכריות מאצבעו. "לא נמצאו כל סיבות פיזיות להתעלפותו", קבע הרופא.

החקירה המשטרתית הסתיימה בלא-כלום. למרות העובדה שאי-אפשר היה לאתר את מקום המצאו של החייר המיסתורי לפני ואתרי השוד, לחדא את קיומו או לבטל אותו - לא נעצרו אנגלשטיין ואורנשטיין כחשודים במתן הודעה כוזבת, ובכיום השוד הגדול. אפילו כשהגיעה מניו-יורק תשוב- תה של חברת היהלומים פישר, לה עמד אורנשטיין למכור כביכול את היהלומים באמצעותו של בסקין, שהודיעה כי אין אדם